

соціальних груп і прошарків населення, зміцненням на цій основі соціальної згоди і єдності народу [2].

Охорона громадського порядку досягається [1]:

а) всебічним правовим і соціальним забезпеченням громадського спокою, нормальних Умов для праці, відпочинку й побуту людей, зокрема, урегульованістю відносин громадського порядку певною сукупністю правових і соціальних норм, передусім нормами адміністративного та кримінального права;

б) забезпеченістю охорони громадського порядку ефективною діяльністю спеціальних правоохоронних органів (внутрішніх справ, служби безпеки, прокуратури, суду тощо) та громадських організацій (добровільних народних дружин, товариства сприяння діяльності органів внутрішніх справ тощо);

в) наявністю дисциплінарних, адміністративних, кримінальних та інших видів юридичної, а також моральної відповідальності за порушення громадського порядку.

Охорона громадського порядку здійснюється через:

а) профілактичну функцію, що передбачає: державний нагляд у формі контролю (перевірка, інспектування, спостереження); напис (правила, обов'язкові до виконання); попередження правопорушень адміністративно - правовими заходами; видача дозволів та їх припинення; зв'язок з населенням (роз'яснювальна робота, бесіди, лекції, залучення громадян до взаємодії);

б) оперативну-розшукову функцію, діяльність спеціальних підрозділів правоохоронних органів з охорони громадського порядку;

в) охоронну діяльність із забезпечення громадського порядку в небезпечних, екстремальних і надзвичайних умовах;

г) попереднє слідство та дізнання з виявлення обставин вчинення злочинів та виникнення кримінальних ситуацій.

Забезпечення охорони громадського порядку передбачає комплексне застосування норм різних галузей права, зокрема конституційного, кримінального, кримінально-процесуального, адміністративного та інших, що і передбачає необхідність правової реформи в Україні.

Список використаних джерел:

1. Академія прокуратури України // Збірник праць. - К., 2009. - 400 с.
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення. - Х.: Одисей, 2000.
3. Юридичні терміни. Тлумачний словник / В. Г. Гончаренко, П. П. Андрушко, Т. П. Бозанова та ін.; За ред. В. Г. Гончаренка. - 2-ге вид., стереотип. - К.: Либідь, 2004. - 320 с.

СИСТЕМА РЕЙТИНГОВОГО ОЦІНЮВАННЯ ДІЯЛЬНОСТІ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ В УКРАЇНІ

Остафійчук Тетяна Василівна, кандидат психологічних наук, доцент, доцент кафедри психології та педагогіки навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ
Циганкова Вікторія Віталіївна, студент магістратури навчально-наукового інституту права та психології Національної академії внутрішніх справ

Міністерство освіти і науки України разом з Інститутом інноваційних технологій і змісту освіти продовжує апробацію Національної системи рейтингового оцінювання діяльності вищих навчальних закладів.

Національна система рейтингового оцінювання є складовою моніторингу вищої освіти [1]. Позиціонує в системі управління як інструмент, призначений для налагодження ефективного соціального партнерства та суспільної відповідальності цільових груп за забезпечення якості вищої освіти.

Інформація, яку отримує університет за результатами рейтингу, дає можливість визначити сильні і слабкі сторони власної діяльності за певними критеріями та проектувати стратегії перспективного розвитку вищого навчального закладу в площині забезпечення якості вищої освіти.

Головними ознаками престижності університету є ефективні дії вищого навчального закладу, спрямовані на досягнення успішності, досконалості та конкурентоспроможності на ринку освітніх послуг та ринку праці, а також новаторство та вміння фокусувати зусилля на реалізацію та досягнення тактичних та стратегічних цілей.

Ключовим моментом є результативність діяльності університету, яка визначається якістю випусників та їх працевлаштуванням на ринку праці,

професійною компетентністю та рівнем кваліфікації, конкурентно здатністю, мобільністю та захищеністю на ринку праці.

Упродовж останніх років в системі вищої освіти застосовується значна кількість систем рейтингового оцінювання вищих навчальних закладів. Слід підкреслити, що всі рейтинги у певній мірі заслуговують на увагу. Адже, кожний рейтинг орієнтований на конкретні цілі, цільові групи користувачів, має власну змістовну складову, методологію та методикою визначення рейтингу.

Проте, рейтинг Міністерства освіти і науки має певні особливості та відмінності, а саме:

- Систему формують усі виші навчальні заклади III-IV рівнів акредитації незалежно від форм власності, підпорядкування, програм підготовки за напрямками та спеціальностями.

- Система враховує певні ключові рекомендації Берлінських принципів ранжування вищих навчальних закладів.

- Система рейтингу відкрита, прозора та доступна всім суб'єктам ранжування, розробникам та користувачам і ніхто немає права перекривати вільний до нього доступ.

- Рейтинг формується на підставі первинної інформаційної бази, що надається суб'єктами ранжування, базується в основному на статистичних даних і підлягає контролю якості.

- Змістова складова системи ранжування ґрунтується на рейтингових індикаторах, які формують структуру критеріїв рейтингу за основними напрямками діяльності: «Міжнародна активність», «Якість контингенту студентів», «Якість науково-педагогічного потенціалу», «Якість наукової та науково-технічної діяльності», «Ресурсне забезпечення».

Глобальний критерій рейтингу є інтегральний рейтинговий індекс, який визначається як сума індексів критеріїв. Чим більший вимір інтегрального рейтингового індексу, тим краща позиція вищого навчального закладу на рейтинговій шкалі. Змістовні складові критеріїв формуються на основі результатів діяльності вищого навчального закладу та його потенціалу.

Ранжування вищих навчальних закладів III-IV рівнів акредитації здійснювалося за результатами їх діяльності та потенціалом 2011/2012 навчального та 2012 календарного років. Суттєво зросла мотивація навчальних закладів щодо участі в рейтингу 2013 року у порівнянні з рейтингом 2012 року. Кількість вищих навчальних закладів системи рейтингового оцінювання збільшилася з 229 до 304 суб'єктів ранжування. Серед них сектор державної та комунальної форм власності включає 207, приватної - 76 вищих навчальних закладів. Окрім того, 21 відокремлений структурний підрозділ виявив бажання самостійно брати участь у рейтингу [2].

Отже, рейтинг як інструмент управління процесами успішного функціонування, надає вищим навчальним закладам інформаційні послуги щодо позиціонування їх на інституційному, галузевому, регіональному та національному рівнях для формування стратегій успіху з урахуванням досягнень партнерів та системи в цілому за умов достовірної, об'єктивної та точної інформації суб'єктів ранжування [2]. Використання якісних рейтингів сприяє взаємному порозумінню і довірі між різними учасниками національних і міжнародних систем забезпечення якості.

Список використаних джерел:

1. Наказ МОНмолодьспорт від 20.12.11 №1475 «Про затвердження Положення про національну систему рейтингового оцінювання діяльності вищих навчальних закладів»
2. ministry@mon.gov.ua

ГАРАНТІЇ ЗАКОННОСТІ В АДМІНІСТРАТИВНОМУ СУДОЧИНСТВІ

Капля Олександр Миколайович, кандидат юридичних наук, старший науковий співробітник, доцент кафедри організації охорони громадського порядку навчально-наукового інституту підготовки фахівців для підрозділів громадської безпеки та внутрішніх військ Національної академії внутрішніх справ

Гарантованість основних прав і свобод людини - один з найважливіших принципів не лише законності, але й права. Соціальну основу цього принципу складає ідея загального захисту індивіда і необхідності забезпечення пріоритету загальнолюдських цінностей.

Гарантія (франц. *garantie*, від *garantir* - забезпечувати) - один зі способів